



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Bc. Petrou Kořínkovou v právní věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov**, IČ 42396565,
se sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov, Vnitřní Město,
zastoupené JUDr. Jakubem Křížem Ph.D., advokátem,
se sídlem Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Lesy České republiky, s.p.**, IČ 42196451,
se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové - Nový Hradec
Králové,

žaloba o nahrazení projevu vůle

takto:

I. Žaloba o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobkyní dohodu o vydání následujícího znění:

DOHODA O VYDÁNÍ
JINÝCH VĚCÍ NEŽ ZEMĚDĚLSKÝCH NEMOVITOSTÍ
(dále jen jako „dohoda“)

ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen jako „zákon o majetkovém vyrovnání“)

Shodu s prvopisem potvrzuje Štěpánka Smolová.

Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov

IČO: 423 96 565

se sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov

za kterou jedná [REDAKCE] prelát (farář)

jakožto oprávněná osoba ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání
(dále jen „oprávněná osoba“)

a

Lesy České republiky, s.p.

IČO: 421 96 451

se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

jakožto povinná osoba ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání
(dále jen „povinná osoba“)**Článek 1****Úvodní ustanovení**

Oprávněná osoba uplatnila svůj nárok ve smyslu zákona o majetkovém vyrovnání výzvou k vydání nemovitých věcí č. j. [REDAKCE] ze dne 13. listopadu 2013 doručenou povinné osobě (dále jen jako „výzva“).

Článek 2**Předmět vydání**

Předmětem vydání dle této dohody je pozemek KN parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] (dále jen „vydáváný pozemek“).

Povinná osoba touto dohodou vydává oprávněné osobě vydáváný pozemek a oprávněná osoba vydáváný pozemek přijímá do svého výlučného vlastnictví.

Článek 3**Práva a povinnosti související s vydávaným pozemkem**

Povinná osoba touto dohodou převádí vlastnické právo k vydávanému pozemku a vydává jej oprávněné osobě ve stavu, v jakém se nalézal ke dni doručení výzvy povinné osobě. Povinná osoba prohlašuje, že ke dni uzavření dohody na vydávaném pozemku neváznou žádná zástavní práva ani jiné právní skutečnosti a omezení, které by oprávněnou osobu jakkoli zavazovaly či omezovaly.

Povinná osoba prohlašuje, že nemá vůči oprávněné osobě ve vztahu k vydávanému pozemku jiná práva ani povinnosti než ta, která upravuje tato dohoda nebo zákon o majetkovém vyrovnání.

Oprávněná osoba prohlašuje, že nemá ve vztahu k vydávanému pozemku vůči povinné osobě jiná práva než ta, která upravuje tato dohoda nebo zákon o majetkovém vyrovnání.

Článek 4**Práva a povinnosti související s vydávaným pozemkem**

Tato dohoda a právní vztahy z ní vyplývající se řídí právním řádem České republiky, zákonem o majetkovém vyrovnání, zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem,

a dalšími právními předpisy v účinném znění. Práva a povinnosti z této dohody přecházejí i na případné právní nástupce účastníků dohody.

Souhlas povinné osoby nahrazuje ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o majetkovém vyrovnání pravomocný rozsudek soudu,

se zamítá.

- II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 56 460,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u nadepsaného soudu dne 12. 5. 2017 domáhala na žalované, aby jí byl žalovanou vydán pozemek parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE] (k výzvě soudu žalobkyně upřesnila, že se domáhá pouze jediného plnění, kdy formulací soudního výroku ponechává na soudu). Podanou žalobu žalobkyně odůvodnila tím, že žalobkyně je osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále jen „ZMV“). Žalobkyně dne 13. 11. 2013 odeslala výzvu k vydání nemovitých věcí č.j. [REDAKCE] dle § 10 odst. 1 ZMV žalované, když v rámci této výzvy uplatnila také nárok na vydání pozemku parc. č. [REDAKCE] zapsaného v knihovní vložce č. [REDAKCE] desek zemských, katastrální území [REDAKCE] (dále také jen „předmětný pozemek“). Po okamžiku majetkové křivdy došlo ke změně v číslování a v hranicích parcel. Pozemek podle pozemkového katastru v původním vlastnictví žalobkyně zasahuje do pozemku podle katastru nemovitostí parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]. Žalobkyně požaduje k vydání pouze pozemek parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]. Žalovaná však se žalobkyní dohodu o vydání předmětného pozemku neuzavřela. Pozemek parc. č. [REDAKCE] je věcí, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, jak vyplývá z knihovní vložky č. [REDAKCE] desek zemských pro katastrální území [REDAKCE]. Předmětný pozemek se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy utrpěné v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 ZMV (ve smyslu § 5 písm. a) či § 5 písm. k) ZMV). Předmětný pozemek byl žalobkyni odejmut československým státem postupem dle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, v čemž žalobkyně spatřuje majetkovou křivdu. Odejmutí pozemku dle žalobkyně dokládá mj. soupis majetku podléhajícího revizi podle zákona ze dne 11. 7. 1947, č. 142 Sb. o revizi první pozemkové. Skutečnost, že uvedený zákon byl vůči právní předchůdkyni žalobkyně aplikován, je doložena rovněž samotnou knihovní vložkou č. [REDAKCE] desek zemských. Žalobkyni ani její právní předchůdkyni nebyla za takto odňatý předmětný pozemek vyplacena finanční náhrada, jak je prokázáno rešerší Národního archivu – Národní archiv a naplňování zákona o „majetkovém vyrovnání státu a církví“. Splnění podmínky spáchání majetkové křivdy ve vztahu k majetku zapsanému na totožné knihovní vložce desek zemských bylo prokázáno již v řízení před Krajským pozemkovým úřadem pro Jihočeský kraj. Správní orgán rozhodl o vydání zemědělských nemovitostí z této knihovní vložky postupem podle § 9 ZMV. Učinil tak svým rozhodnutím č.j. [REDAKCE] ze dne 3. 12. 2015. Majetkovou křivdu v rozhodném období utrpěl subjekt [REDAKCE], což vyplývá z knihovní vložky desky zemské, kde je tento subjekt uveden jako vlastník předmětných pozemků. Žalobkyně doložila již ve výzvě k vydání rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob ze dne 26. 5. 2003, č.j. [REDAKCE], že je právní nástupkyní subjektu [REDAKCE]. Včasnost podání žaloby dovozuje žalobkyně ze skutečnosti, že výzva k vydání byla žalované odeslána dne 13. 11. 2013, lhůta pro podání žaloby ve smyslu ust. § 10 odst. 4 ZMV je proto zachována. K námitkám žalované žalobkyně dále uvedla, že ke konfiskaci nemohlo dojít na základě vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici č. 120 ze dne 18. října 1945 ani dle dalších listin předložených žalovanou, neboť žalovaná nepředložila jediný dokument, kde by byly domnělé „konfiskované“ nemovitosti konkretizovány tak, aby dostatečně určitě identifikovaly „zkonfiskované“

nemovitosti. Žalovaná současně nepředložila jediný dokument, ze kterého by vyplývalo, že by se „konfiskace“ měla týkat předmětné nemovitosti. Jde-li o vyhlášku Okresní správní komise v Kaplici č. 120, žalobkyně tuto pokládá za nicotný akt, který nebyl žalobkyni doručen, a proto nenabyl právní moci ani vykonatelnosti. Sám správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí č.j. [REDAKCE] ze dne 23. 11. 2015 uvádí, že v archivech nebyla nalezena žádná listina, která by nasvědčovala tomu, že pozemek právní předchůdkyně žalobkyně byl konfiskován na základě dekretu č. 12/1945 Sb. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu oprávněné osoby na vydání pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], postupem dle § 9 odst. 6 ZMV, neboť Státní pozemkový úřad nemá pravomoc rozhodovat ve správním řízení o nezemědělských nemovitostech. Zjistí-li tedy Státní pozemkový úřad, že se jedná o nezemědělskou nemovitost, návrh zamítne. Žalobkyně byla nucena postupovat dle § 10 odst. 4 ZMV a podat u nadepsaného soudu žalobu o nahrazení chybějícího projevu vůle povinné osoby, neboť žalovaná se žalobkyní neuzavřela dohodu o vydání výše uvedené nemovitosti. Žalobkyně dále uvedla, že stát s ní v roce 1948 zacházel jako s vlastníkem majetku a postupoval vůči ní podle zákona o revizi pozemkové reformy (např. Ministerstvo zemědělství dne 14. dubna 1946 žádalo u Krajského civilního soudu v Praze zápis poznámky zamýšleného převzetí v případě majetku vedeného na desce zemské č. [REDAKCE]). Dle žalobkyně je proto zřejmé, že žalobkyně nemohla přijít o své vlastnické právo k předmětné nemovitosti již před začátkem rozhodného období, jestliže orgány totalitního státu vlastnické právo žalobkyně po čas rozhodného období uznávaly ve své rozhodovací činnosti. Žalobkyně dále poukazovala na právní nemožnost konfiskace majetku dle dekretu č. 12/1945, neboť tento dekret nepřipouštěl konfiskaci majetku církevních subjektů veřejného práva. Žalobkyně v průběhu řízení dále poukazovala na nález Ústavního soudu ze dne 25. ledna 2021, sp. zn. II. ÚS 1920/20, jímž Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti žalobkyně a popřel účinky konfiskace dle dekretu č. 12/1945 Sb. ve vztahu k historickému majetku žalobkyně, vyslovil se pro jeho vydání žalobkyni postupem podle ZMV z důvodů, že konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 nebyla provedena.

2. Žalovaná navrhla soudu, aby žaloba byla zamítnuta v celém rozsahu. Odkazovala na soudní spor vedený u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. [REDAKCE], jehož předmětem je nemovitost pozemkového katastru parc. č. [REDAKCE] (katastru nemovitostí parc. č. [REDAKCE]) v katastrálním území [REDAKCE]. Žalovaná odkázala na rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 3. 12. 2015, č.j. [REDAKCE], žalovaná má proto za to, že je naplněna překážka vydání majetku podle ust. § 8 odst. 1 písm. h) ZMV. V projednávané věci je předmětný pozemek nezemědělskou nemovitostí, když jeho vydání brání skutečnost, že věc byla konfiskována podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Z těchto důvodů žalovaná shledala výzvu žalobkyně k vydání předmětného pozemku jako nedůvodnou, a proto neuzavřela se žalobkyní dohodu o vydání předmětného pozemku. Žalovaná přitom vycházela z archivních listin:

- kopie zemských desek č. [REDAKCE] pro k.ú. [REDAKCE], Prelátský statek [REDAKCE], Prelaturgut, uvedeno a přeškrtnuto „[REDAKCE]“;
- vyhlášky č. 120 ze dne 18. 10. 1945 vydané Okresní správní komisí v Kaplici o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci Ličov, kde pod běžným číslem [REDAKCE] je uvedeno [REDAKCE] s uvedením, že uvedeným osobám byl zemědělský majetek konfiskován dle výš uvedeného dekretu č. 12/1945 Sb., vyhláška vyvěšena dne 1. 11. 1946, sejmuta dne 16. 11. 1946;
- protokolu ze dne 1. 9. 1945 o převzetí veškerého kostelního a farního majetku [REDAKCE] s příslušenstvím podle inventáře;

- Zemského národního výboru v [REDAKCE] z roku 1947, ze dne 19. 5. 1948, věc: Příděl pozemků z konfiskátu;
- vyvlastnění pozemků pro [REDAKCE] ze dne 13. 6. 1946, [REDAKCE] žádá o přidělení naznačených pozemků do svého vlastnictví v bodu 1. z pozemků konfiskovaných v bodu 4. z pozemků prelatury v [REDAKCE];
- Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu ze dne 11. 5. 1948;
- Ministerstva zemědělství č. 38.269/1948 – oddíl L/les.konf. – převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku [REDAKCE], vlastník [REDAKCE] státem dle č. 142/1947 Sb.

Žalovaná dále odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 89/94, dle jehož závěrů nastal přechod majetku při konfiskacích bez ohledu na intabulační princip. V odkazovaném nálezu dále Ústavní soud zmiňuje předpoklad, že došlo-li ke konfiskaci části majetku podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nebo podle dekretu č. 108/1945, došlo ke kategorizaci původního vlastníka natolik, že došlo k přechodu majetku ex lege na stát u toho majetku, kde tato rozhodnutí k části majetku nebyla vydána, nebo nebyla zapsána v pozemkové knize. Z odkazovaného nálezu Ústavního soudu také vyplývá jasný závěr o konfiskaci celého majetku v případech, kdy byla konkrétní osobě konfiskována část majetku. Odkazuje-li tedy žalobkyně na postup státních orgánů vůči žalobkyni dle zákona č. 142/1947 Sb., neměly tyto úkony žádné relevantní právní účinky, neboť v té době již byl majetek ve vlastnictví Československého státu na základě konfiskace dle dekretu č. 12/1945 Sb. Žalovaná rovněž zdůraznila, že nebyly naplněny základní zákonné podmínky pro vydání majetku, neboť žalobkyně není oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 3 ZMV, není zde podmínka majetkové křivdy dle ust. § 5 ZMV a je naplněna překážka vydání dle ust. § 8 odst. 1 písm. h) ZMV. Účinky konfiskace předmětného majetku byly ke dni účinnosti dekretu, nikoli až vydáním konfiskační vyhlášky. Žalovaná se dále vyjádřila nesouhlasně k závěrům žalobkyně o nicotnosti konfiskačního aktu vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945. K nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2021 sp. zn. II. ÚS 1920/20 žalovaná uvedla, že Ústavní soud následně vydal dne 26. 1. 2021 usnesení sp. zn. IV. ÚS 1990/20 a usnesení ze dne 2. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 1852/20, kterým byly ústavní stížnosti žalobkyně odmítnuty se závěry, že konfiskaci došlo dle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945. Z uvedených důvodů má proto žalovaná za to, že nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 1920/20 byl překonán.

3. Usnesením nadepsaného soudu ze dne 16. 8. 2021, č.j. [REDAKCE], bylo řízení přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. [REDAKCE], které nastalo ke dni 6. 9. 2017. Usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 8. 2020, č.j. [REDAKCE], proto bylo rozhodnuto o pokračování v řízení.
4. Nadepsaný soud ve věci vydal dne 10. 8. 2021 rozsudek č.j. [REDAKCE], proti kterému podala žalovaná odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2022, č.j. [REDAKCE] tak, že rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen. Proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podala žalovaná včasné dovolání, o kterém bylo rozhodnuto Nejvyšším soudem ČR rozsudkem ze dne 4. 10. 2022, č.j. [REDAKCE] tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2022, č.j. [REDAKCE], a rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 8. 2021, č.j. [REDAKCE], byly zrušeny a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.
5. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu:
6. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 soud zjistil, že podle § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky ze dne 20. července 1945 čís. 12 Sb. o konfiskaci a urychleném

rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci [REDAKCE], označila Okresní správní komise v Kaplici pod běžným číslem [REDAKCE] v kolonce „Jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „Byt (přesná adresa)“ Krumlov. Z vyhlášky dále vyplývá, že zde označeným osobám byl zemědělský majetek podle dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Jmenované osoby mohou, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 Dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován. Nárok na výjimku je možno uplatnit u Okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů od vyvěšení této vyhlášky. Vyhláška byla vyvěšena dne 1. 11. 1946, sejmuta dne 16. 11. 1946. Vyhláška je opatřena razítkem Místní správní komise Ličov a Okresní správní komise v Kaplici spolu se dvěma podpisy u předtištěného textu „Předseda Okresní správní komise“ a dalším podpisem u razítka Místní správní komise Ličov.

7. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 19. 3. 1948, č.j. 7012/48-9/R-12 soud zjistil, že bylo rozhodnuto o revizi první pozemkové reformy ve vztahu k [REDAKCE] podle zákona č. 142/1947 Sb., jímž byla zčásti zrušena dřívější rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o propuštění ze záboru nemovitostí postižených v rámci první pozemkové reformy a rozhodnutí, jimiž byl některý majetek původnímu vlastníku ponechán, čímž se staly opět zabranými a předmětem rozhodování podle zákona č. 142/1947 Sb. a zároveň bylo rozhodnuto o jejich vyvlastnění.
8. Dopisem Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 14. 4. 1948 byla dána výpověď z hospodaření na nemovitostech [REDAKCE].
9. Přídělovou listinou ze dne 23. 7. 1949 bylo Ministerstvem zemědělství v Praze rozhodnuto o přidělu pozemků Prelatury státnímu podniku určenému k hospodaření na nich.
10. Z knihovní vložky č. [REDAKCE] desek zemských, včetně úředně ověřeného překladu do českého jazyka, bylo zjištěno, že nese označení „[REDAKCE]“, „[REDAKCE]“. V levém horním rohu je přeškrtnutý nápis „[REDAKCE]“. V části B pod položkou 1 je zápis o vložení vlastnického práva pro [REDAKCE] (v německém jazyce „[REDAKCE]“).
11. Z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 18. 5. 2016, č.j. [REDAKCE], soud zjistil, že tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto o zemědělských nemovitostech z původního vlastnictví [REDAKCE] a [REDAKCE], na jejichž vydání žalobkyně uplatnila nárok, který odůvodnila tím, že je právní nástupkyní těchto subjektů. Řízení bylo zahájeno na základě návrhu podaného dne 12. 9. 2014 ve smyslu § 9 odst. 6 ZMV na vydání zemědělských nemovitostí oprávněnou osobou (žalobkyní), která označila jako povinnou osobu Lesy ČR, s. p. (žalovanou), kterou dne 14. 11. 2013, vyzvala výzvou k vydání této nemovitosti. Ve správním řízení bylo prokázáno, že původním vlastníkem tohoto pozemku bylo [REDAKCE], jak bylo zapsáno v knihovní vložce č. [REDAKCE] zemských desek pro k. ú. [REDAKCE]. Podle rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob ze dne 26. 5. 2003, č. j. [REDAKCE], je žalobkyně totožným subjektem s původním vlastníkem nárokovaného majetku. Správní orgán se na podnět povinné osoby zabýval otázkou konfiskace ve vztahu ke konfiskační vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici, když dovedl, že je nutno přihlížet k historickým souvislostem. Obce, v nichž byl nemovitý majetek žalobkyně, se nacházely v pohraniční oblasti, kde žilo německé obyvatelstvo, jehož deportace z Čech probíhala v letech 1945 až 1946. Podklady pro vysídlení a pro propadnutí jejich majetku byly dekrety prezidenta republiky. Vyhláška jmenovala fyzické osoby a mezi nimi i další subjekty jako [REDAKCE], dočasné držitele některých domů a [REDAKCE]. V archivech však nebyla nalezena žádná listina, která by svědčila o konfiskaci majetku právní předchůdkyně žalobkyně či o vystavení konfiskačního výměru na tento majetek. Shromážděné

listiny naopak mapují podrobně postup tehdejších správních orgánů v rámci řízení podle zákonů č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb., jakož i o následném přidělovém řízení v oblasti, do něhož byl zahrnut nemovitý majetek zkonfiskovaný německému obyvatelstvu, církevní majetek získaný státem na základě zákona o revizi pozemkové reformy a majetek dalších subjektů v obci. Majetek právní předchůdkyně žalobkyně přešel do vlastnictví státu na základě řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1946 Sb. podle výměru Ministerstva zemědělství ze dne 19. 3. 1948, č. j. [REDAKCE], adresovaného [REDAKCE], jímž bylo rozhodnuto o vyvlastnění jejich nemovitostí ležících ve správních okresech [REDAKCE] ve prospěch státu, čímž je naplněna majetková křivda podle § 5 písm. a) ZMV, jelikož zároveň nebyly dohledány žádné doklady o poskytnutí náhrady. Uvedení „Děkanství“ ve vyhlášce Okresní správní komise v Kaplici bylo nedopatřením způsobeným chaosem a zmatky provázejícími poválečnou dobu. Uvedený závěr správní orgán podpořil také odkazem na listinu ze dne 20. 3. 1946, která byla vydána Ministerstvem zemědělství v Praze, která aplikaci dekretu prezidenta republiky na církevní majetek mající charakter veřejného práva přímo vyloučila. Na základě sdělení povinné osoby ze dne 4. 11. 2015, že pozemek není zemědělským majetkem ve smyslu § 2 písm. b) ZMV dospěl správní orgán k závěru, že pozemek není zemědělskou nemovitostí, návrh na jeho vydání zamítl a odkázal oprávněnou osobu (žalobkyni) na postup podle § 10 odst. 4 ZMV.

12. V řízení byl rovněž předložen soubor listin, které se vztahují k otázce vzniku a historického vývoje českokrumlovského arciděkanství a jeho označování v různých historických obdobích - článek na internetu www.encyklopedie.ckrumlov.cz „Církevní dějiny regionu Český Krumlov“, publikace „Malonty – osud jedné pohraniční obce v Jižních Čechách“, publikace „Vznik a rozvoj českokrumlovské prelatury v letech 1655 až 1994“, část diplomové práce Jarmily Hansové, pasáž textu „Historický přehled“ na webových stránkách Biskupství českobudějovického (www.bcb.cz) mapující historii vývoje českokrumlovské prelatury od jejího vzniku, včetně změn jejího názvu, kdy pro označení byly používány výrazy děkanství, děkanát, vikariát a prelatura.
13. Z www.historicky.gis-cuni.opendata.arcgis.com soud zjistil, že obec [REDAKCE] se nenacházela v okrese [REDAKCE].
14. Z rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob dle kán. [REDAKCE] ze dne 26. 5. 2003 bylo zjištěno, že církevní právnické osoby a) [REDAKCE], b) [REDAKCE], c) [REDAKCE], d) [REDAKCE] byly sloučeny s církevní právnickou osobou Římskokatolická farnost - Prelatura Český Krumlov jako nástupnickou církevní právnickou osobou. Tímto sloučením slučované církevní právnické osoby zanikly bez likvidace a veškerý jejich majetek přešel na nástupnickou právnickou osobu (žalobkyni).
15. Skutečnosti vztahující se k postupu žalobkyně při uplatnění restitučního nároku, k postupu žalované, k právnímu nástupnictví žalobkyně po knihovním vlastníku pozemku a k jejímu zápisu v rejstříku Ministerstva kultury ČR, identifikaci parcely katastru nemovitostí a původní parcely pozemkového katastru a že předmětný pozemek byl zapsán v pozemkové knize pro vlastníka [REDAKCE] vyplývající z provedených listinných důkazů nebyly účastníky nijak zpochybněny.
16. Z části knihy narozených a zemřelých Prelatury Český Krumlov za období od 14. 10. 1945 – konec října 1945 a listopad 1946 soud zjistil, že byly činěny zápisy o úmrtích a zápisy o křtech nově narozených dětí, které v některých dnech prováděl prelat [REDAKCE]. Prelatura Český Krumlov v letech 1945 – 1946 korespondovala v různých věcech s tehdejšími orgány státní správy (Místní národní výbor v Českém Krumlově, Okresní finanční ředitelství a další).

17. Podle § 3 písm. b) ZMV je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou krivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
18. Podle § 4 písm. b) ZMV je povinnou osobou Lesy České republiky, s.p. za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové krivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
19. Podle § 5 písm. a) ZMV je (mimo jiné) skutečností, v jejíž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým krivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
20. Podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMV nelze věc vydat v případě, že se jedná o věc konfiskovanou na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy.
21. Podle § 10 odst. 4 ZMV nedojde-li k uzavření dohody o vydání věci podle odstavce 2 nebo podle § 11, může se oprávněná osoba obrátit ve lhůtě 3 let na soud s návrhem, aby nahradil chybějící projev vůle povinné osoby, jinak její nárok zanikne. Lhůta pro podání návrhu podle věty první počíná běžet marným uplynutím lhůty 6 měsíců stanovené v odstavci 2 nebo v § 11.
22. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žalobkyně není ve smyslu § 10 odst. 4 ZMV osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle povinné osoby, neboť v řízení nebylo prokázáno, že k odnětí předmětného pozemku právní předchůdkyní žalobkyně došlo bez náhrady v rozhodném období (ve smyslu § 1 zákona č. 428/2012 Sb. jdoucím od 25. února 1948 do 1. ledna 1990) podle zákona č. 142/1947 Sb. K udělenému poučení soudu ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. o nutnosti uvést tvrzení a navrhnout důkazy k prokázání, že žalobkyně je aktivně legitimována k podání žaloby, tedy že právní předchůdkyní žalobkyně byl předmětný pozemek odňat v rozhodném období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, popřípadě, že ke konfiskaci nedošlo přímo dekretem prezidenta republiky ze dne 20. 7. 1945, č. 12/1945 Sb. v důsledku nenaplnění podmínek, žalobkyně neuvedla žádná tvrzení ani nenavrhlala soudu žádné další důkazy, pouze odkázala na tvrzení a důkazy, které byly v řízení již učiněny a navrženy. Přestože nebyl dohledán žádný další dokument ve vztahu ke konfiskaci, neboť listiny předložené žalovanou, které byly k důkazu provedeny, se netýkají předmětné nemovitosti, ani katastrálního území, v němž se předmětný pozemek nachází, je zřejmé, že konfiskace zemědělského majetku právní předchůdkyní žalobkyně byla provedena na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před rozhodným obdobím. Přestože v řízení byla předložena řada listin, které byly provedeny rovněž k důkazu, svědčících o postupu státu podle zákona č. 142/1947 Sb. vůči majetku právní předchůdkyně žalobkyně, nelze bez dalšího dospět k závěru, že ke konfiskaci majetku nedošlo dle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 z důvodů, že vyhláška nebyla provedena. Závěry vyslovené v nálezech Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2021, sp. zn. II. ÚS 1920/20 a ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 1975/20, o tom, že je nutné zkoumat, zda nemovitosti, jež jsou předmětem uplatněného restitučního nároku, byly také „účinně konfiskovány“, nelze aplikovat obecně, avšak pouze na případy, kdy jsou naplněny podmínky pro takový postup, které stanovil Ústavní soud. S ohledem na zjištěný skutkový stav nelze dospět k závěru, že by v projednávané věci bylo namíste hodnotit, zda

předmětný pozemek, který je předmětem uplatněného restitučního nároku, byl také „účinně konfiskován“, neboť zjištěné skutkové okolnosti nelze považovat za výjimečné. V tomto směru se rovněž vyslovil Ústavní soud usnesením ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. I. ÚS 3401/21, kterým bylo aprobováno usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 10. 2021, sp. zn. [REDAKCE], ve vztahu k v něm vysloveným závěrům o účincích konfiskace majetku dle poválečných dekretů prezidenta republiky. V řízení bylo zjištěno, že v celé šíři proběhl postup podle zákona č. 142/1947 Sb., a to navíc v období po 25. 2. 1948, když Ministerstvo zemědělství označilo rozhodnutím ze dne 19. 3. 1948 předmětné nemovitosti za zabrané a vyvlastněné (ve vztahu k záboru podle zákona č. 215/1919 Sb., o zabránění velkého majetku pozemkového. Ministerstvo zemědělství následně dopisem ze dne 14. 4. 1948 dalo výpověď z hospodaření na nemovitostech Prelatury v Českém Krumlově a přidělovou listinou ze dne 23. 7. 1949 rozhodlo o přidělu pozemků Prelatury Státnímu podniku určenému k hospodaření na těchto pozemcích. Dle usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 10. 2020 ve věci sp. zn. [REDAKCE] Nejvyšší soud opakovaně odkázal v otázce posuzování případných vad konfiskačního řízení na stanovisko Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05 ze dne 1. 11. 2005, kde Ústavní soud dovodil, že skutečnosti nastalé před 25. 2. 1948 a jejich právní následky, nelze-li na ně v taxativně stanovených případech aplikovat příslušná ustanovení restitučních zákonů, jsou dokonanými skutečnostmi, jak z pohledu práva mezinárodního, tak i z pohledu práva vnitrostátního. Soudy v restitučním řízení jsou zcela výjimečně oprávněny posuzovat dopad správních aktů přijatých v rozhodném období z hlediska v úvahu připadajících restitučních titulů, přičemž, došlo-li jimi k dokončení sporu, který započal před počátkem rozhodného období, jest za restituční důvod považovat zneužití dekretu prezidenta republiky. Tvrzení o vadách v konfiskačním řízení vydaného rozhodnutí tak samo o sobě není s to účinky konfiskace zpochybnit, neboť právním titulem přechodu vlastnického práva zde není tento správní akt, nýbrž dekret samotný (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2017 ve věci sp. zn. [REDAKCE]). Účinky dekretu č. 12/1945 Sb. nastaly dnem jeho vyhlášení, když pro tyto účinky postačovalo, byl-li vlastník konfiskovaných nemovitostí „kategorizován“. Účinky přechodu konfiskovaného majetku ex lege nastaly i tam, kde rozhodnutí nebyla ve vztahu k určitému majetku vydána nebo nebyla zapsána v pozemkové knize (usnesení Ústavního soudu ze dne 10.11.1994 sp. zn. IV. ÚS 89/94). Pakliže bylo vlastnictví předmětného pozemku nabyto státem již před počátkem běhu rozhodného období, nevyvolávají v posuzované věci následné správní akty vydané podle zákona č. 142/1947 Sb. v případě kolize právní účinky, neboť předmětný pozemek přešel do vlastnictví státu již před jejich vydáním. S ohledem na shora uvedený skutkový stav soud žalobu v plném rozsahu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že je osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle žalované ve smyslu ust. § 10 odst. 4 ZMV, neboť v řízení bylo z výše uvedených důvodů prokázáno, že účinky konfiskace majetku nastaly před rozhodným obdobím od 25. února 1948 do 1. ledna 1990.

23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a zcela úspěšné žalované bylo přiznáno právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalobkyni. Náklady řízení žalované představují zaplacený soudní poplatek z odvolání ve výši 2 000 Kč a zaplacený soudní poplatek z dovolání ve výši 14 000 Kč, dále náklady právního zastoupení žalované advokátem za 10 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, 6x účast na jednání soudu ve dnech 16.3.2021, 4.5.2021 (2 úkony), 22.6.2021, 10.8.2021 a 6.1.2022, 2x sepis právního rozboru ze dne 23.4.2021 a 26.7.2021 a 1x sepis odvolání) po 2 500 Kč/1 úkon právní služby dle § 9 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, dále 10 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč/1 úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Náklady řízení dále představuje cestovné právního zástupce žalované za 4 cesty k jednání soudu v roce 2021 na trase [REDAKCE] a zpět vozidlem [REDAKCE] při vzdálenosti ujetých 310 km/1 cesta, průměrné spotřebě motorové nafty 9,1 litru/100 km, ceně motorové nafty 27,20 Kč/1 litr, základní náhradě ve výši 4,40 Kč/1 km, to vše dle

vyhlášky č. 589/2020 Sb., dále za 1 cestu k jednání soudu v lednu roku 2022 na trase [REDAKCE] a zpět vozidlem [REDAKCE] při celkové vzdálenosti ujetých 305 km, průměrné spotřebě motorové nafty 9,1 litru/100 km, ceně motorové nafty 36,10 Kč/1 litr, základní náhradě ve výši 4,70 Kč/1 km, to vše dle vyhlášky č. 511/2021 Sb. Celkem činí cestovné částku ve výši 10 960,70 Kč bez DPH. Žalované dále náleží náhrada nákladů řízení nezastoupeného účastníka za 5 úkonů (2x příprava na jednání soudu, 2x jednání soudu dne 15.12.2020 a 11.4.2023 a 1x vyjádření k žalobě ze dne 25.5.2017) po 300 Kč/ úkon dle § 1 odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Ve vztahu k účelnosti nákladů vynaložených žalovanou na právní zastoupení advokátem v řízení, která byla žalobkyní namítána, dospěl soud k závěru, že přestože je žalovaná státním podnikem, v posuzované věci se jednalo o značně specializovanou a obtížnou právní problematiku, jak ostatně vyplývá i ze závěrů Nejvyššího soudu vyslovených v rozsudku v této věci vydaném dne 4. 10. 2022, č.j. [REDAKCE], jedná se tedy o výjimečnou situaci odůvodňující potřebnost a účelnost takto vynaložených prostředků ve smyslu nálezů Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 2.1.2019 sp. zn. IV. ÚS 1447/18). Příslušné položky nebyly navýšeny o DPH ve výši 21 %, neboť žalovaná neosvědčila, že právní zástupce žalované je plátcem této daně. Z uvedených důvodů proto soud přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 56 460,70 Kč bez DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce.

České Budějovice 20. dubna 2023

Mgr. Bc. Petra Kořínková v.r.
samosoudkyně